

ARTEMIS FOWL -MENESTYSSARJAN TEKIJÄLTÄ

EOIN COLFER

WSOY

FOWL IN
KAKSOSET

KIISTÄVÄT KAIKEN

Eoin Colferin teoksia:

ARTEMIS FOWL

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI

ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT

ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO

ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA

ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI

ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI

ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA

FOWLIN KAKSOSET

FOWLIN KAKSOSET KIISTÄVÄT KAIKEN

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WARP: MESTARIN KOSTO

TOIVOMUSLISTA

SUPERNATURALISTI

ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU

SIIPIMIES

VIELÄ YKSI JUTTU...

HIUSKARVAN VARASSA

LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ

LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA

LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

TOHTORI ANNA-LIISA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

EOIN COLFER

**FOWLIN
KAKSOSET
KIISTÄVÄT KAIKEN**

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

THE FOWL TWINS DENY ALL CHARGES

Text copyright © Eoin Colfer 2020

Cover illustrations copyright © Petur Antonsson 2020

Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2020

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

Shakespeare-sitaatti s. 233 Matti Rossin suomennoksesta

ISBN 978-951-0-47125-8

Painettu EU:ssa

Kaksosille kaikkialla

TARPEELLISET TIEDOT

SUURIN OSA KEIJUISTA tuntee Artemis Fowlin nimen. Itse asiassa tämän ihmisnuorukaisen edesottamukset kerrotaan lorussa, joka opetetaan jo esikoulussa varoitukseksi kaikille keijulapsille. Tunnetuin versio siitä kuuluu näin:

*Älä Fowlille ala,
hän on vaikea pala,
ja viisas kuin pöllö
on hän.*

*Löi peikon hän multa,
vei keijuilta kultaa,
ja sätkyn sai HAL
hirveän.*

Komentaja Trouble Kelp Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnasta esitti kerran erässä kasvatusalan konferenssissa vetoimuksen lorun poistamiseksi opetusohjelmasta perusteinaan seuraavat näkökohdat:

1. Itse asiassa peikkaa ei lyönyt Artemis Fowl vaan hänen henkivartijansa Butler (ks. HALin kansio *Artemis Fowl*), ja yhteenotto tapahtui sisätiloissa, joten peikkaa ei lyöty multa.
2. Väite, että HAL olisi saanut sätkyn Fowl Manorin piirityksen yhteydessä, perustuu muutamiin hajanaisiin kertomuksiin. Jotkut poliiseista saattoivat olla hieman huolestuneita, mutta kukaan tuskin sai sätkyä, ja (Troublelta alkoivat perustelut käydä todella vähiin)...
3. Eläintieteilijöiden mukaan pöllöt eivät ole erityisen viisaita lintuja ja niitä on itse asiassa vaikeampi kouluttaa kuin kesykyhkyjä, joten on virheellistä esittää pöllö viisauden vertauskuvana.

Viimeksi mainittu näkökohta herätti kuulijoiden keskuudessa hilpeyttä ja osuvasti myös huhuilua puhujan järjenjuoksun perään.

Epäonnekseen komentaja Kelp joutui osana vetoomusta lukemaan kyseisen lorun ääneen, ja jo toisen säkeen kohdalla yleisö yhtyi mukaan lausumaan sitä. Pian tämän jälkeen loru päätettiin käsiäänestyksellä säilyttää osana opetusohjelmaa komentajan suureksi harmiksi.

Ja vaikka piti paikkansa, että Artemis Fowlin ensimmäinen kosketus keijukansa ei sujunut kovin suotuisissa merkeissä, siitä keijujen neuvosto sai ainakin syyn päivittää turvamääräyksiään, muun muassa poistaa ikiaikaisen manauksen, jolla keijuja kiellettiin menemästä kutsumatta ihmisten asumuksiin, ja kumota lain, joka velvoitti keijuja kantamaan aina mukanaan kansansa Kirjaa. Kaikesta tästä

huolimatta monelta taholta kuultiin helpottunutta jupinaa, kun Artemis ja hänen henkivartijansa Butler lähtivät viiden vuoden tutkimusretkelle Marsiin, ja yksi pahasuinen neuvoston jäsen (joka unohti sulkea mikrofoninsa haastattelun jälkeen) jäi kiinni sutkausesta, jonka mukaan »käy sääliksi kaikkia avaruuden asukkaita, jotka sattuvat Fowlin pojan tielle» – mikä oli jokseenkin kohtuutonta, kun otti huomioon, että Artemis oli vastikään pelastanut koko maailman Opal Koboï -nimisen suuruudenhullun tontun juonilta jopa oman henkensä väliaikaisesti uhraten.

Mutta, kuten usein käy, kun yksi rikollisnero ampuu itsensä raketilla avaruuteen, toinen on jo valmiina ottamaan hänen paikkansa, ja tässä tapauksessa korvaaja oli Artemiksen oma pikkuveli Myles, jonka suhtautuminen muuta maailmaa kohtaan oli jos mahdollista vieläkin alentuvampaa kuin Artemiksella viimeksi mainitun yhä asuessa sen pinnalla. Blogissaan *Mylesin matkassa* hän viljeli kuuluisia tutkijoita väheksyviä kommentteja tyyliin:

Leonardo tiesi lentävistä koneista yhtä paljon kuin minä poikabändeistä.

Tai:

Mitä tulee Einsteinin päähänpinttymään alkuräjähdyksestä, antakaa armoa. Hänen teoriassaan on olettamuksia kuin hän olisi katsellut fysiikkaa rillit huurussa, ja se onkin melkein yhtä huvittava kuin saman niminen TV-sarja.

Sellainen toteamus ei herättänyt ihastusta Albert Einsteinin valtavan fanijoukon keskuudessa.

Myles antoi huutia myös koko ihmiskunnalle mielipidekirjoituksissaan, kuten artikkelissa »Arvoisa Internet: Miljardi hysteeristä mielipidettä painaa vaa'assa vähemmän kuin yksi ainoa tosiasia».

Artikkeli keräsi kymmeniätuhansia kommentteja ilman ainuttakaan hymynaamaa.

Sosiaalisen median verenpaineen kannalta onnekaasti Mylesin kitkerää luonnetta lauhdutti jonkin verran hänen veljensä Beckett, jonka elämänasenne oli aurinkoisempi. Tai kuten Myles sanoi: »Siinä missä minä näen valon hajoavan vesipisaroissa, Beck näkee sateenkaaren», vaikka Mylesin olikin pakko aina täydentää lausumaansa toteamalla: »Joskin kuka tahansa hiukankin meteorologiaa ymmärtävä tietää, että niin sanottu kaari on vain havainnoijan sijainnista riippuva optinen ilmiö.» Mikä osoitti, että hänellä oli suunnilleen yhtä paljon huumorintajua kuin vulkanuslaisilla ja että hän saattoi kuulua koko maailman väestöstä itsetyytyväisimmän viiden prosentin joukkoon, maailman kaksitoistavuotiaista itsetyytyväisimpään yhteeseen prosenttiin.

Beckett oli monessa suhteessa veljensä täydellinen vastakohta, ja jos he eivät olisi olleet sukua, he tuskin olisivat viihtyneet toistensa seurassa, mutta kaksosille tyypilliseen tapaan he rakastivat ja suojelivat toisiaan kuolemaan asti ja joskus vielä sen ylikin.

Beckett huolehti Mylesistä fyysisillä kyvyillään eli alalla, jolla Mylesin pätevyys oli suurin piirtein samaa luokkaa turvepaakun kanssa, sillä Myles kompasteli jatkuvasti ja

putoili portaissa ylöspäin, mitä voisi jo pitää erityiskykynä. Kerran joukko Albert Einsteinin kannattajia kävi Mylesin kimppuun koulun portilla aseenaan kovakantiset painokset *Suhteellisuuden merkityksestä*, ja Beckett ajoi heidät pois työntämällä suunsa täyteen purkkaa ja heittämällä kärrynpyörää heitä kohti kovaäänisesti maiskuttaen. Myles oli nimittäin joskus kertonut hänelle, että erityisen älykkäät ihmiset kärsivät usein *misofoniasta*, mikä tarkoittaa, että tietyt äänet, etenkin kuuluva maiskutus, aiheuttavat heille ikäviä ruumiillisia tuntemuksia. Beckettin purukumitemppu karkotti Einsteinin opetuslapset, mutta se myös sekoitti Mylesin pään niin, että hän käveli päin porttia ja sai otsaansa tikkejä vaatineen haavan. Lopputulos oli siis kaksinainen.

Beckett oli synnynnäinen optimisti, joka ajatteli kaikista aina hyvää ja näki kauneutta jokaisessa ruohonkorrossa. Hän oli myös jossain määrin erityislahjakas akrobatiaa ja olisi halutessaan voinut helposti johtaa omaa sirkusseuruettaan. Siitä oli suurta hyötyä taistelutilanteissa. Beckett muun muassa hallitsi pahamaineisen punosiskun, jonka olemassaoloon suurin osa kamppailutaitojen mestareista ei edes uskonut. Punosiskun hienous oli siinä, että se halvaannutti uhrin väliaikaisesti, mutta ei aiheuttanut varsinaisesti kipua. Sellaiselle kyvyille Beckett saattoikin perhetaustansa vuoksi odottaa paljon käyttöä. Itse asiassa hän piti kirjaa voittamistaan vastustajista, ja omien laskujensa mukaan hän oli tähän mennessä saattanut toimintakyvyttömäksi kaksikymmentäseitsemän erikoisjoukkojen sotilasta, yksitoista murtovarasta, pienen autollisen sirkuspellejä, kuusi juopunutta dublinilaista miestä, jotka olivat

uineet Fowlie saarelle eli Dalkey Islandille polttarien jälkeen, viisi isoa lasta joiden hän oli nähnyt kiusaavan pienempiään, kolme suurriistan salametsästäjää ja kosmisen huumorin osoituksena vielä tunkeilevan toimittajan, joka oli piileskellyt päärynäpuussa peltopyyn tavoin äännellen.

Myles taas ei ollut koskaan lyönyt vihollista tosissaan, vaikka hänen olikin kerran iskenyt itseään pakaraan painiessaan veljensä kanssa ja hänen tiedettiin joskus solmineen vahingossa kengännauhansa yhteen. Hän oli ratkaissut nauhaongelman käyttämällä mahdollisuuksien mukaan nahkaloafereita, jotka sopivatkin hyvin hänen mustiin pukuihinsa, ja pakaraongelman hän oli ratkaissut päättämällä, ettei yrittäisi enää koskaan lyödä ketään, ellei Beckettin henki olisi vaarassa.

Vajaata vuotta aiemmin Fowlin kaksoset olivat panneet alulle tapahtumasarjan, joka tunnettaisiin myöhemmin HALin asiakirjoissa *Nykyajan Fowlie toisena seikkailusikermänä*. Nykyajan, koska arkistoista löytyy mainintoja myös Mylesin ja Beckettin esi-isistä ja -äideistä sekä heidän hankkeistaan Väen parissa. Tähän mennessä kaksoset ovat onnistuneet pelastamaan Ilmi Antaja -nimisen pienoispeikon lordi Teddy Bleedham-Dryeltä, Scillyn herttualta, kun lordi Teddy oli yrittänyt lypsää mainituilta peikolta myrkyä, jota laboratorio-oloissa olisi mahdollista käyttää ihmisen eliniän pidentämiseen. (Enemmän tästä vastenmielisestä aatelisesta myöhemmin.) Lisäksi pojat olivat auttaneet rampauttamaan ACRONYMin, hämäräperäisen ylikansallisen järjestön, jonka pyrkimyksenä oli vainota keijuja kaikin käytettävissä olevin keinoin, yleensä mahdollisimman ilkeästi, ja tämän kamppailun tuoksinassa he

olivat saaneet peräänsä keijujen Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnan, joka oli nimennyt Lazuli Heitz -nimisen tonttu-menninkäisen eli tonttusen suurlähettilääksi hoitamaan suhteita Fowlin sukuun. Myles oli hyvin perillä siitä, että Lazuli oli oikeastaan eräänlainen ehdonalaisen valvoja, kun taas Beckettille se oli yksi ja sama; hän oli vain iloinen saatuaan uuden sinisen ystävän.

Liittyessämme kaksosten seuraan on heidän kolmannentoista ajastaikansa kesä; toisin sanoen he ovat kaksitoista-
vuotiaita ja päässeet juuri alakoulusta. Myles on lisäksi vastikään väitellyt tohtoriksi biologian alalta University College Dublinista, väitöskirjan aiheena teoria, jonka mukaan lapsivesi kykenee raskausaikana toimimaan sikiöiden yhteisinä aivoina, mikä saattaisi jossakin määrin selittää monien kaksosten välillä vallitsevan henkisen yhteyden, kun taas Beckett on saanut viimein luettua alusta loppuun ensimmäisen oikean kirjansa, jonka nimi on *Kakkaava avaruuspoika*. Beckett ihailee avaruuspojan kykyä kakata sormensa kautta ja riemastuu aina siitä lukiessaan. Hän on myös vannonut, että *Kakkaava avaruuspoika* on ainoa kirja, jonka hän elässään lukee, ellei sille julkaista jatkoa. Hän on jopa lähettänyt kustantamoon sähköpostilla ehdotuksen, että seuraavan kirja nimen pitäisi olla *Kakkaavan avaruuspojan numero kakkonen*, minkä Mylesin on ollut pakko myöntää noudattavan oivallisesti ensimmäisen teoksen tematiikkaa.

HALin valvontalokien satunnainen tai paneutuvakin silmäily olisi paljastanut Fowlin kaksosten noudattaneen useiden kuukausien ajan ennalta-arvattavia käyttäytymiskaavoja, jotka poikkesivat vain minimaalisesti heidän

HALille ilmoittamistaan aikatauluista. Poikkeamat taas saattoi selittää harrastuksilla tai perheen yhteisillä menoilla. Lokeista esimerkiksi selvisi, että Myles piti luentoja dublinilaisella koodaridojolla, kun taas Beckett kävi oikealla dojolla, missä hänestä oli nopeasti tullut kukkulan kuningas. Ilmaus ei tässä ole kuvainnollinen: hän pinosi muut lapset rimpulevaksi kasaksi ja sitten kiipesi sen päälle laulaen kappaletta »Ain't No Mountain High Enough», yhtä äitinsä lempilauluista.

Mutta vaikka kaksoset ajoittain poikkesivat päivittäisiltä poluiltaan, kertaakaan he eivät yrittäneet puuttua keijujen asioihin eivätkä jättäneet väliin ainuttakaan FaceTime-istuntoa ehdonalaisen valvojansa kanssa. Lazuli Heitz oli niin tyytyväinen heihin, että järjesti jopa taikaparannuksen Mylesin rinnassa olevalle arpikudokselle, jonka oli vahingossa aiheuttanut. Se oli vähintä, mitä hän saattoi tehdä, koska monessa suhteessa Myles ja Beckett olivat mallikelpoisia vankeja.

Koska juuri sitä Myles ja Beckett vankeudessaan oikeasti olivat: malleja.

1

MIKSI ARTEMIS ON IDIOOTTI

YHDEKSÄNTUHATTA METRIÄ
ATLANTIN YLÄPUOLELLA

USEIMPIEN ILMAILUSÄÄDÖSTEN MUKAAN lapset eivät saa ohjata lentokoneita valtameren ylittävillä reiteillä. Se on hyvin järkevä kielto, koska nuorilla ihmisillä ei yleensä ole mielenlaatua tai koulutusta, jota ilma-aluksen ohjaaminen mantereelta toiselle vaatii. Sitä paitsi lasten raajat ovat usein niin lyhyet, että heidän jalkansa eivät yllä polkimille eivätkä kätensä katossa oleville katkaisimille. Myles Fowl oli ratkaissut nämä ongelmat yksinkertaisesti reitittämällä *Fowl Tachyonin* ympäristöystävällisen kerosiinia sähköstä -yksityiskoneen ohjainlaitteet matkapuhelimeensa ja asettamalla kapteenin istuimelle korokkeen nähdäkseen ulos älytuulilasista. Aina kiinnittäessään turvavyönsä hän odotti kaiholla päivää, jolloin teini-iän kasvupyrähdys alkaisi eikä koroketta enää tarvittaisi. Perheen geenikarttojen ja oman kasvukäyränsä perusteella hän oli laskenut pyrähdyksen todennäköisesti alkavan keskiyöllä kuudensadankolmenkymmenen päivän kuluttua, puolen tunnin heitto sinne tai tänne.

Beckett oli perämiehenä, ja hän oli ratkaissut poljinongelman pitämällä paksupohjaisia 1970-luvun muotikenkiä, joiden nettikauppias Rocketman 1972 oli vakuuttanut kuuluneen aikoinaan Elton Johnille. Kattoon hän ulottui pitkävartisella roskapöimurillä, jonka oli lainannut puutarhavajasta.

Mitään näistä konsteista ei olisi välttämättä tarvittu, koska Mylesin silmälasien grafeemisangoissa majaileva TekoÄlypohjainen ToimintaInventaario eli TÄTI olisi pystynyt lentämään konetta taitavammin kuin yksikään ilmavoimien ohjaajakurssin priimus. Lentäminen oli kuitenkin kaksosista hauskaa, joten TÄTI oli luvannut olla puuttumatta asioihin, ellei kone kääntyisi liian jyrkkään syöksyyn, mitä tosin sattui useammin kuin olisi voinut kuvitella – etenkin silloin, kun Beckettä alkoi kyllästyttää.

Fowl Tachyonin lentäessä smaragdinvihreänä hohtavan Kuuban ilmatilassa Myles jätti ohjaimet Beckettille, joka epäilemättä oli lentäjänä häntä intuitiivisempi, ja aloitti jälleen uuden luennon nykyisestä lempiaiheestaan: »Miksi veljemme Artemis on idiootti.»

Myles rykäisi, suoristi kultakirjailtua solmiotaan ja pohjusti esitystään kahdella pöyristytävällä valheella. »Minusta on ikävä puhua pahaa poissaolevista, mutta veljemme Artemis on idiootti.»

Beckett säätii siivekkeitä pöimurillaan, vaikka olisi hyvin yltänyt niiden vipuun myös ilman sitä. »Ei Artemis ole idiootti. Hän rakensi avaruusaluksen.»

»Avaruusaluksen tosiaan», Myles sanoi halveksien. »Viittaatko kenties *Artemis Interstellariin*? Jonka hän muuten silkkaa vaatimattomuuttaan nimesi itsensä mukaan.

Se on tuskin muuta kuin jousella vedettävä lentävä jojo. Minun itsekunnioitukseni ei antaisi myöten poistua ekso-sfääristä sellaisessa tekeleessä.»

»Meidän isoveljemme rakensi oikean avaruusaluksen», Beckett intti. »Idiootti ei osaa rakentaa avaruusaluusta.»

Mylesin viimeisin yritys Artemiksen morkkaamiseksi oli kuitenkin kaikkea muuta kuin ohi. »Ja entä *Interstellar*? Millainen nimi se on olevinaan? Teknisesti ottaen, minkä tieteessä pitäisi olla ainoa sallittu suhtautumistapa, koko ihmiskunta on tähtienvälinen eli interstellaarinen ilmiö.»

Se saattoi olla pätevä vastaväite, mutta Beckett ei yleensä viitsinyt kuunnella veljensä juttuja pidempään kuin lauseen tai pari, joten hän siirtyi hiukan sivuun varsinaisesta aiheesta. »Onko Arty pulassa?»

»Ei tietenkään», Myles sanoi välittömästi leppyneenä, sillä mikään ei tuntunut hänestä yhtä ahdistavalta kuin Beckettin mielenrauhan järkkäminen. Syynä lienee, että Myles ja Beckett olivat ainoat lääketieteen tuntemat erimunaiset mutta silti toisissaan kiinni syntyneet kaksoset. »Artemis ei ole niin tyhmä, että joutuisi pulaan», hän selitti. »Tarkoitin vain, ettei hän ole niin älykäs, että hänet voisi ottaa vakavasti tutkijana. Ja oli miten oli, autuaita ovat tietämättömät, kuten sanotaan, joten Artemis ei ymmärtäisi olevansa pulassa, vaikka olisi.»

Beckett painoi korkeusperäsintä säätämällä *Tachyonin* jyrkkään syöksyyn, koska ne olivat hänestä syöksyistä hausimpia. »Sinun ei tarvinnut sanoa muuta kuin ettei ole», hän moitti veljeään. Ja sitten hänen mieleensä tuli jo toinen vakava ajatus kahdessa minuutissa. »Ollaanko me pulassa?»

Mylesin sisukset yrittivät sitoa itseään rusetille koneen menettäessä korkeutta kolmetuhatta metriä minuutissa, mutta hän pysyi tyynenä ja harkitsi sanojaan.

»Emme ole missään tapauksessa», sanoi Myles, koska hänen tapoihinsa kuului ylikorjata perättömiä puheitaan ilmauksella *missään tapauksessa*. »Tämä on pelkkää tiedustelua. Ylilento, jotta saamme tuntumaa kohteeseen ja otamme pari kuvaa.»

»Sanoit *missään tapauksessa*», Beckett huomautti.

»Olemme kenties matkalla kohti pulmallisia tilanteita, veliseni», Myles myönsi. »Mutta emme vielä tänään, ja sitten, kun niin tapahtuu, tilanne epäilemättä pysyy minulla hallinnassa. Ja aarteiden eteen kannattaa varmaankin nähdä hiukan vaivaa.»

»Vaivaa ja aarteita», Beckett sanoi oikaistessaan koneen ennen kuin TÄTI ehti puuttua sen lentorataan. »Hienoa. Mahtaako siinä päästä käyttämään punosiskua?»

»Sanoisin, että punosiskun käyttö on hyvin mahdollista, mutta sinulla on lupa lyödä vain roistoja», Myles sanoi kiiltävänmustaa tukkaansa taaksepäin sukien. »Ja vain, jos he ovat tosiaan ansainneet sen, vaikka niin roistot toisaalta usein ovat.»

Beckett valitsi uuden kysymyksen loputtoman tuntuista varastoistaan. »Eikä kukaan, jolla on väliä, siis suutu siitä, että me emme ole siellä, missä meidän pitäisi olla?»

Myles näytti kärsivältä. »Kaikki suuttuisivat meille, jos tietäisivät, missä me olemme. Itse asiassa raivostuisivat. Lazuli peruisi ehdonalaisen. Isä ja äiti antaisivat kotiarestia. Vähintään. Jopa Artemis luultavasti kehtaisi moittia meitä avaruudesta.»

»Miksi me sitten ei olla siellä, missä meidän pitäisi olla?» Beckett ihmetteli.

Lentoturvallisuuden sääntöjä uhmaten Myles avasi istuinvyönsä ja nousi seisomaan.

»Koska me olemme Fowleja.» Hän heristi sormeaan heikkoutensa eli melodraaman valtaan antautuneena. »Ja Fowlit tekevät aina sen, mitä kukaan ei osaa heiltä odottaa.»

Beckett mietti sanoja ja latisti sitten Mylesin suuren hetken yhdellä tavaramerkiksi muuttuneista kiteytyksistään. »Ja juuri sitä heiltä sitten osaakin odottaa.»

»Ei pidä paikkaansa», Myles väitti vastaan. »Mihin tahansa tilanteeseen on rajallinen määrä odotettavissa olevia vasteita, kun taas sellaisten vasteiden määrä, jotka eivät ole odotettavissa, on ääretön.»

»Mutta yleisesti ottaen», Beckett intti takaisin, mikä oli hänellä tapana vain silloin, kun hänestä tuntui, että se saattaisi ärsyttää Mylesiä. »Jos tekee koko ajan sellaista, mitä ei osaa odottaa, niin sitten sitä osaa odottaa.»

Myles ymmärsi hyvin, että keskustelun voittaminen olisi vaikeampaa kuin litteän maan kannattajan vakuuttaminen siitä, että maapallo tosiaan oli pallo, joten hänelle tuli suurena helpotuksena, että TÄTI lähetti samalla hetkellä vaaratiedotteen hänen lasiensa linssihin, joten hänellä oli hyvä syy vaihtaa puheenaihetta. Hän siirsi ilmoituksen koneen tuulilasiin ja suurensi sitä kahden sormen pinsettielellä.

»Katso, veliseni», hän sanoi ja osoitti virtaviivaista sylinteriä, joka syöksyi taivaalla konetta kohti. »Tännepäin on tulossa ohjus, ja se on lukkiutunut meihin.»

»Ohjus!» Beckett sanoi riemuissaan. »Hienoa. Sinä voit hävitä sen kinan sitten myöhemmin.»

Ja Beckett käynnisti *Tachyonin* tavanomaiset ohjuksentorjuntatoimet kytkintä napsauttamalla, ilman erillistä käskyä, koska kytkinten napsauttelu oli hänen mielipuuhaan. Hän oli jopa kotona kiinnittänyt heidän huoneensa seinään lankun, johon oli ruuvannut erilaisia kytkimiä, ja joskus hän napsautteli niitä tuntikaudet päälle ja pois, mistä Mylesin misofonia nousi aivan uusiin lukemiin.

Mutta takaisin torjuntatoimiin. Ohjusten torjuminen on hyvin suosittua, etenkin sellaisten lentäjien keskuudessa, jotka haluavat pysyä hengissä, ja *Tachyonissa* välineitä oli kolmenlaisia:

Ensimmäiseksi kone laukaisi ilmoille parven infrapunasoihtuja, jotka tarjosivat lämpöhakuiselle ohjukselle monta vaihtoehtoista maalia siinä toivossa, että se erehtyisi räjäyttämään jotakin muuta polttavan kuumaa kuin kohteekseen tarkoitettun suihkumoottorin, sillä kaikista lämpökilvistäään ja ohivirtausmoottorinsa hyötysuhteesta huolimatta *Tachyon* säteili väistämättä sen verran lämpöä, että asiansa osaava ohjus kyllä löytäisi perille.

Toiseksi koneesta purkautui pilvi alumiini-, muovi- ja paperisuikaleista tehtyä konfettia, joka saattaisi hämätä koneeseen lukkiutuneen ohjuksen tutkaa.

Ja kolmanneksi koneen nokkakartiossa käynnistyi elektroninen häirintälaitte, joka sekoittaisi lähestyvän ohjuksen tutkan, ellei konfetti siihen pystyisi.

Nämä toimet eivät tosin olleet riittäneet Mylesille alkuunkaan, koska ne riippuivat välimatkoista, ohjuksen omasta ohjautuvuudesta ja sen polttoainevaroista. Niinpä

Myles oli TÄTIn merkittävällä tuella lisännyt *Tachyonin* torjuntavälineisiin vielä kaksi omaa laitettaan.

Ensimmäinen olivat puolen tusinaa hologrammilaittein varustettua huippunopeaa droonia, joiden tehtävänä oli projisoida taivaalle kuusi vaihtoehtoista *Fowl Tachyonia* kauko-ohjattujen ohjusten harhauttamiseksi, ja toinen väline olivat kaksi raidetykkiä, jotka sinkosivat ammuksensa matkaan yli viisikertaisella äänennopeudella. Tykit oli piilotettu siipiin avattavien profiilien taakse. Oikeanpuoleinen oli plasmamalli ja ampui kuumia ionisoituja hiukkasia, jotka tekivät reiän mihin tahansa, kun taas vasemman siiven tykki ampui kyberaseita, jotka tarttuivat kotilon muotoisina kohteen runkoon, ottivat kohteen hallintaansa, jos suinkin pystyivät, ja muussa tapauksessa lamauttivat sen järjestelmät. Joitakin kuukausia aiemmin Myles oli esitellyt nämä nerokkaat laitteet Beckettille nimellä BCRYPT. Hän oli kertonut, että BCRYPT tarkoitti **B**allistinen **Cyber**Rajoitin **Y**ottatavun **P**otentiaalisella **T**iedonsiirrolla. Lisäksi hän oli nokkeluuteensa tyytyväisenä selittänyt, että lyhenne oli eräänlainen vitsi koodareille, sillä *Bcrypt* oli nimi erityisen murtovarmalle algoritmille, joka oli otettu käyttöön vuonna 2016 tapahuneen Yagoon hakkeroinnin jälkeen.

Kehut nerokkaasta sanaleikistä jäivät kuitenkin saamatta, sillä Beckett julisti lyhenteen sekä tyhmäksi että naurettavaksi. Hän oli juuri saanut tietää Egyptin historian skarabeekuoriaisista, ja hän katsoi Mylesin laitteiden näyttävän isoilta kuoriaisilta, joten niiden nimen oli pakko olla SKARAB. Niinpä Mylesin piti keksiä peruste uudelle nimelle, ja hän päätyi lopulta vaihtoehtoon

SähköKyberneettinen Anturitoiminen RAidetykin Ballistinen ammus, mikä oli – kuten hänen oli pakko myöntää – sekä osuvampi että iskevempi.

Eli vaikka *Fowl Tachyonia* kohti syöksyi nyt ohjus kymmenen kilometrin sekuntivauhdilla, kumpikaan veljeksistä ei ollut erityisen huolestunut, koska heillä oli vielä muutama tempu hihassaan tai tässä tapauksessa siivissään.

Myles asettui hyvin järkevästi istumaan ja kiinnitti taas vyönsä, koska aavisteli Beckettin ryhtyvän väistöliikkeisiin riippumatta siitä, tarvittiinko niitä vai ei. Kerran Beckett oli tehnyt *Tachyonilla* tynnyrin vain koska hänellä oli ollut nuhaa ja hän oli toivonut sen tyhjentävän poski-ontelonsa.

TÄTIn avatar ilmaantui tuulilasiin ja vahvisti sen, mitä he jo muutenkin tiesivät.

»Ohjus on selvinnyt ensimmäisistä torjuntatoimista», huippuälykäs tekoäly ilmoitti. »Se ei nähtävästi ole kiinnostunut meidän soihduistamme, signaaleistamme tai konfetistamme.»

»Uskomatonta», Beckett sanoi. »Kaikki tykkäävät konfetista. Se on niin kuin juhlat taivaalla.»

Ohjus näytti toisiaan täysin välinpitämättömältä taivasjuhlien suhteen ja pysytteli sinnikkäästi suunnassaan. Se syöksyi yhä *Tachyonia* kohti erikoista violettiä liekkiä perässään vetäen.

»Kaksikymmentä sekuntia törmäykseen», TÄTI sanoi. »Pitäisikö ehkä tehdä jotain?»

Tehdä jotain? Myles ajatteli. *Mitä hyötyä tuostakin oli olevinaan?* Ääneen hän kuitenkin sanoi: »Laukaise hologrammit, veliseni.»

FOWL JA KEIJU OVAT IKUISIA YSTÄVIÄ... MUTTA EIVÄT ENÄÄ LIITTOLAISIA.

Artemis Fowlin 12-vuotiaat pikkuveljet Myles ja Beckett lainaavat luvatta perheen yksityislentokonetta – tuhoisin seurauksin. Kun kone räjähtää Floridan yläpuolella, kaksoiset määrätään arestiin kotisaarelle ja heiltä kielletään kaikki yhteydenpito keijujen kanssa. Rangaistusta ei kauan ehdi kestää, kun Myles äkkiä siepataan.

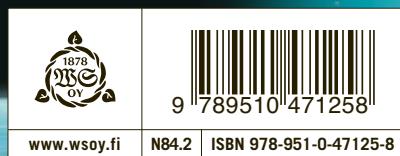
Beckett ja poikien keijuystävä Lazuli ryhtyvät etsimään Mylesiä, joka yrittää samalla selvittää, kuka hänet kaappasi ja miksi. Tiedossa on varsin vauhdikasta meininkiä, jossa rämmittää mudassa, päädytään sylkipallon sisään ja tutustutaan muutamaankin vaarallisenpuoleiseen kääpiöön...

Fowlin kaksoiset kiistävät kaiken on itsenäinen jatko-osa ensimmäiselle Myles ja Beckett Fowlin seikkailusta kertovalle kirjalle *Fowlin kaksoiset*. Irlantilaiskirjailija **Eoin Colfer** on kirjoittanut myös kahdeksan fantasiaromaania poikien isoveljestä Artemis Fowlista.

”Colfer tarjoaa jälleen koukuttavan seikkailun,
josta ei hauskuutta puutu.”

– *Irish Times*

LUE MYÖS:

Päälyksen kuvitus Petur Anttonsson

